

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. augusztus 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

BOLDOG, AKINEK AZ ÚR BŰNT NEM TULAJDONÍT

Énekek: 424,1-3; 4-6

Alapige: Róm 4,1-8

Imádkozzunk!

Bár az előbb arról énekeltünk, hogy boldog az az ember, akinek megbocsátottál, mégis hadd dicsérjünk téged, mennyei Édesatyánk, aki megbocsátasz! Hadd magasztaljunk azért, mert te vagy a kegyelem forrása és minden jónak, ami velünk történhet a megadója! Köszönjük, hogy így állsz előttünk a Szentírásban, így ismerhetünk téged Jézus Krisztus által, aki megjelentette nekünk az Atyát, aki rámutatott szentségére, igazságára, igazságosságára és jóakarására. Köszönjük, hogy a Betlehem mezeje felett zengő angyali kar is arról a jóakaratról zenghetett, amely elért Jézus Krisztusban erre a földre; amely eljött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett; megbocsássa a bűnt és elengedje népe maradékának vétkeit.

Köszönjük, hogy azért jöhetünk össze minden alkalommal, hogy valóban téged tiszteljünk, neked adjunk hálát mindenért, és keressük a te szavadban a te akaratodat, mit akarsz, hogy cselekedjünk. Adj minékünk, Urunk, most is megújult szívet és új indulatot, olyat, amely rád néz, amely előtted hódol, amely Jézus Krisztusban látja a váltságot, a bűnbocsánatot! Olyan megújult szívet kérünk tőled, amely neked odaszánt és odaszentelt szív, amely a megszentelődés útján halad annyira, amennyire csak lehetséges. Ezért kérünk, hogy végy körül most bennünket, szenteld meg a mi szívünket, és készíts neved imáadására, magasztalására! Szólj hozzánk, és add, hogy a szó szívünkig érhessen, Urunk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Rómabeliekhez írt levél 4. fejezetének az első nyolc verséből a következőképpen: *„Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonították az ő néki igazságul. Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdonítatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul. A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. Boldogok, a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek az ő bűneik. Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít.”*

Kedves testvérek, ha Isten éltet bennünket, jövő vasárnap délután lesz a konfirmáció, amely mindig április harmadik vasárnapján szokott lenni, de a vírus miatt elmaradt. Mivel sokkal kevesebben férünk be a templomba, ezért szeretettel kérem a gyülekezetet, hogy imádságban hordozzák az Úr előtt az idén konfirmáló fiatalokat és felnőtteket! Most nincs lehetőségünk arra sem, hogy a gyülekezet egy része meghallgassa hitvallásunk alapvető tételeit, de mivel a Rómabeliekhez írt levelet olvassuk a Kalauzunk szerint, és pontosan mára esik ez a felolvasott szakasz a 4. fejezetből, ezért engedjék meg a testvérek, hogy arról szóljak, amiről beszélgettünk is a konfirmációra készülőkkel az elmúlt héten!

Arról beszélgettünk tulajdonképpen, hogy mi is a konfirmáció, és mi a legfontosabb kérdés, amire majd jövő vasárnap itt válaszolni fognak. Most ezt szeretném az ige alapján kifejteni, hogy mit jelent ez a mi számunkra. A legfontosabb kérdés így hangzik: *„Hiszitek-e, valljátok-e, hogy Jézus Krisztus evangéliuma, Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségére, hogy Jézus Krisztus az egyetlen közbenjáró Isten és emberek között, és egyedül az ő halálába vetett hit által igazulunk meg ingyen, Istennek kegyelméből?”* Ha ők erre azt válaszolják, hogy *„én ezt hiszem és vallom”*, akkor konfirmáljuk, vagyis megerősítjük őket abban, hogy *„akkor te azt vallod, amit mi is vallunk, amit az egyházunk vall. Ezért vállaljuk veled az úrvacsorai közösséget, és köszönjük, ha te is vállalod velünk, hogy az úrasztalánál majd együtt állhatunk meg, és nézhetünk Jézus Krisztus váltságára!”*

Ez, testvérek, hogy hit által igazulunk meg ingyen, Isten kegyelméből, vagyis az igaznak nyilvánítás volt a reformáció azon tétele, melyről Luther azt mondta, és a többi reformátor helyeselt, hogy *„igen, ezen áll vagy bukik a keresztyén egyház”*. Nem véletlen, hogy ez volt az idők folyamán a legtöbb támadásnak kitéve, és rá akarták venni a reformáció örököseit, néha sikerült is, hogy engedjenek ebből. De azért nem engedhetünk, mert Isten sem enged belőle! Az ige is változhatatlan és örök, megáll ma is, és nem állhat senki ellene.

Remélem, meglátják a testvérek majd, hogy a reformációnak minden sola-ja ide gyökerezik! Ez a bizonyos négy, illetve öt „sola”, hogy *„egyedül Krisztus”, „egyedül a Szentírás”, „egyedül kegyelemből”, „egyedül hit által”* igazulunk meg, és *„egyedül Istené a dicsőség”*, amit éppen ezért még hozzátettek később. A Ró-

mabeliekhez írt levél, a Galáciabeliekhez írt levél erről szól, és erre van utalás az evangéliumokban is, más újszövetségi iratokban, de még az Ószövetségben is több helyen.

Ahogy Pál apostol a Rómabeliekhez írt levélben Dávidra hivatkozik, hogy Dávid azt mondta: „Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít”; vagy a másik zsoltárban pedig úgy sóhajt fel Dávid, és azt kéri: „Ne szállj perbe a te szolgáloddal, mert egy élő sem igaz előtted!” Azt mondja a 4. fejezetben az ige, hogy „Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonították az ő néki igazságul.”

Tehát, a bűnösök igazzá nyilvánításának bibliai üzenete nem egy tan! Ne-hogy azt mondjátok: ez egy bibliai dogma! Testvérek, azért nem igaz ez, mert pontosan a mai igében, amikor Dávid azt mondja, hogy „boldog az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít”, ez Dávidnak személyes életkérdés! Nem azt mondja, hogy „boldog az, aki ezt tudja”, hanem azt mondja Dávid: boldog, aki ezt éli! Boldog, aki ebben él, aki így él, és mivel ez a boldogságunk kérdése, akkor ez csak személyes ügy lehet. Akkor nem egy száraz tan, mert aki ennek alanya, aki ennek részese, tudniillik, hogy Isten megigazítja ingyen kegyelemből, hit által, Jézusért, azt boldognak mondja Dávid. Nem szeretnénk boldogok lenni? Minden ember ezt szeretné, hogy jó lenne boldognak lenni, csak máshol, másban keresik a boldogságot!

Nemrég vettem egy fagyit, és a szalvétára, amibe a tölcsért csomagolják, rá volt írva, hogy „a fagylalt boldogság”. Nem mondom, hogy nem jó a fagyi, de ennyi is elég lenne a boldogsághoz? Akkor annyi boldog ember lenne, mert nem lenne más feladatunk, csak fagyit venni, de Dávid azt mondja: boldog az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít!

A bűnös igazzá nyilvánításának szerző oka – mondták a reformátorok – Isten szeretete és kegyelme, érdemlő oka pedig Jézus Krisztus váltsága. A kegyelem tulajdonképpen a gyökér, és innen indul ki majd a hajtás. Ez szökik szárba a hívó ember életében, és ennek lesznek gyümölcsei a jócselekedetben. De az alap Isten kegyelmes szeretete, Isten kegyelme és Isten könyörülete. Van egy szép verse Reményik Sándornak erről, hogy mi a „Kegyelem”, de a Biblia ettől sokkal többet mond nekünk. Egy meghatározásban összefoglalható, és szeretném, ha betű szerint megtanulnánk a Biblia alapján, hogy mi a kegyelem!

„A kegyelem, Isten azon döntése az ember életében, melyben minden emberi érdem nélkül, az ő szent Fiának, Jézus Krisztusnak egyetlen, tökéletes halála és dicsőséges feltámadása erejével és annak érdeméért a bűnt megbocsátja, annak következményét elengedi. Az ilyen embert megajándékozta örök élettel, üdvösséggel, lelki ajándékokkal, megőrzi és célba juttatja.” Ez a kegyelem. A kegyelem tehát, hogy Jézus Krisztus tökéletes halála és feltámadása erejével és annak érdeméért Isten a bűnt megbocsátja, annak következményét, vagyis büntetését elengedi, mert nemcsak a bűnt kell elrendezni. A bűnnek van büntetése, ez az ítélet. Tehát, ezt elengedi, és megajándékozta örök élettel, üdvösséggel, melyben az embert megőrzi és célba is juttatja.

Hát nem személyes ügyünk lesz ez, testvéreim? Hát nem örök életünk ügyéről van szó? Ez élet-halál kérdés! Ez nem egy száraz dogmatika, nem egy bibliai

BOLDOG, AKINEK AZ ÚR BŰNT NEM TULAJDONÍT

tan, nem egy reformátori megállapítás, amire valaki azt mondhatja: ó, ezt kitá-
lálták a reformátorok! De nem is Dávidig megyek vissza, hanem egészen a Bib-
lia első lapjaira, mert erről szól Káin és Ábel története, Izmaél és Izsák történe-
te, Jákób és Ézsau története, Júda és Izráel sorsa! Mind ide gyökerezik, hogy
Istennek van egy aláhajló, bűnt megbocsátó kegyelme, amely a hívőt üdvösség-
gel ajándékozza meg minden érdeme nélkül.

Boldog az, akinek az Úr nem bűnt tulajdonít, hanem igazságot, mert Isten
vagy bűnt tulajdonít majd neked, vagy igazzá nyilvánít. Hadd mondjam azt: a
Biblia nagyon világosan tanít, hogy aki nem Jézus Krisztusé, aki nem Jézussal
kapcsolódik össze, és nem lesz neki élő Szabadítója és Megváltója, annak Isten
bűnt fog tulajdonítani, mert nem hitt Jézusnak; nem hitt az ő egyszülött Fiának
a nevében! Így mondja Jézus: a bűn az, hogy nem hisznek énbennem. A hit pe-
dig, éppen ezért azt jelenti, hogy Jézus Krisztusban keresem, találok meg, és
látom az én üdvösségemet.

A hívő ember azért követi Jézust, mert benne látja azt, aki által Isten elen-
gedi a bűnt, megbocsátja a bűnt, és elengedi annak büntetését is. Éppen ezért,
a bűneset után már nem lehet másképpen igaznak lenni, csak Jézus Krisztushoz
jőve, Jézushoz csatlakozva, Jézust magasztalva a megváltásért. Mit kap a hívő
az igazzá nyilvánításban? Miért boldog az ilyen ember? Azért, mert nemcsak azt
fedezi fel, hogy bűne meg van bocsátva, hanem Pál továbbmegy: ahogy Dávid
mondja, hogy nem tulajdonít bűnt, hanem igazzá nyilvánít, mert az ilyen ember
számára Isten többé nem bűneinkért ítélettel fenyegető bíránk, hanem bűneink
ellenére kegyelmes Atyánkká lesz. Hogyan történik ez? Nem tudom szebben el-
mondani, ezért idézem egy 1700-as évek elején szolgált svájci lelkésznek az ige-
hirdetéséből, hogy hogyan mondta el ő akkor, hogy mit jelent az igazzá nyil-
vánítás.

Azt mondja ő: „Gondoljuk el, hogy egy bírósági tárgyaláson vagyunk, ahol
a bíró az Isten, mégpedig, mint megsértett bíró. A Fiú a kezes, a Szentlélek,
aki Istennek kegyelmes szentenciáját megjelenti, és bizonyossá tesz arról, hogy
már megigazítottunk. A vádoltatott személy a szegény bűnös, a vádolók a Sá-
tán és az Isten törvénye. A tanú az ember lelkiismerete. Mikor már a szegény
bűnös így állván az Isten ítélőszéke előtt az ő bűneiről vádoltatik és meggyő-
zettetik, hogy nem egyebet, hanem halálos ítéletet várhat, előáll ebben a szo-
rongattatásban a Szentlélek, a Vigasztaló, aki biztatja a bűnöst, és megmutatja
neki a kezeset, Jézus Krisztust, aki mindazokért, kik hozzá folyamodnak, eleget
tett Isten igazságának. Erre a Szentléleknek kedves és édes nógatására, az ilyen
szorongattatásban levő bűnös folyamodik a kezeshez, Krisztushoz, aki bemu-
tatván az ő szent Atyjának az ilyen bűnösért véghezvitt engedelmisségét és ki-
ontatott véréét, ezt mondja: szabadítsd meg őt, hogy meg ne haljon, találtam en-
gesztelést neki!”

Ez a Jób könyve 33. fejezetének a 24. verse. Nem is gondolnánk, hogy a
Jób könyvében, amelyről általában csak azt tudjuk, hogy a szenvedésről szól, el-
hangzik egy ilyen gyönyörű ige: szabadítsd meg őt, nem kell meghalnia, mert ta-
láltam engesztelést neki! Jób könyvében felragyog, hogy van engesztelés, amely

majd, amikor Jézus testet ölt és eljön, az Atya bemutatja őt ezzel, hogy „ez az én szerelmes Fiam, akiben én megengeszteltem”.

Ezért mondják az apostolok pünkösöd után, amikor mennek, és ígét hirdetnek azoknak, akik más úton akarnak megigazulni, akik másféleképpen akarják az üdvösséget megragadni, hogy nincs üdvösség senki másban, „nem is adott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”. Az Atya senki és semmi másra nem nézhet, és nem is akar beszámítani semmit, csak az ő egyetlen, drága Fiának, Jézus Krisztusnak az egyszeri, nagy-pénteken véghezvitt tökéletes áldozatát, és megengesztelődik az iránt a bűnös iránt, aki hittel ezt elfogadja és megragadja. Ez a csoda, és ezért beszél Pál apostol így: Ábrahám miből igazult meg? Cselekedetekből? Úgy volt, hogy Ábrahám elindult, sok jót cselekedett, és akkor Isten megajándékozta? Akkor ez így nem kegyelem volna, hanem jutalom! Akkor már szinte egy fizetség azért, hogy valamit letettél az asztalra!

Ábrahám mindent megelőzően hitt az Istennek, és ez tulajdonított neki igazságot. Aztán mivel megigazított, ezért akar az ő drága Urának a kedvében járni, és cselekedni azt, ami kedves az ő szemei előtt. Isten semmit nem tud beszámítani. A vallások mind erre épülnek, hogy neked valamit Isten beszámít! Csakhogy a Biblia erről nem beszél!

Hogyan szól ez a 458. dicséretünkben? „Jövök semmit nem hozva, Keresztbe fogózva, Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz.” Milyen csodálatos, hogy nincs semmi mentségünk az Úr előtt! Lehet, ha mi vinnénk, amit vinnénk, hogy Isten beszámítsa, azt a világ beszámítaná; lehet, hogy humanus embernek tartanak, esetleg ki is tüntetnek, csak az a baj, hogy az üdvösségbe nem számítja be Isten! Egyetlen, ami az Atyát meghatja – bocsánat, hogy így mondom – a töviskoronás Krisztus. Az az „Ó, Krisztusfő, te zúzott, Te véres szenvedő.” Őt számítja be egyedül!

Ezért kell Krisztushoz jönnie annak, aki üdvözülni akar! Akinek fontos az üdvösség, aki keresi az üdvösséget, az jöjjön Krisztushoz! Istent egyedül az ő kegyelme, könyörülete indítja a Róm 3,24 szerint a bűnös megigazítására. Megigazultunk Isten kegyelméből a Jézus Krisztusban lett váltság által – mondja az ige, és a Fil 3,6-ban Pál boldogan tesz bizonyosságot arról, hogy ha cselekedetekből lenne az üdvösség, akkor már régen bent lenne a mennyben, már régen üdvözült volna, mert nagyon sok mindent fel tud mutatni, és sorolja Pál: milyen a származása, a taníttatása, a törvényismerete, a vallása. Ezek mind erények, és akkor azt mondja: nem! A damaszkuszi út porában rájöttem arra, hogy az életemet átható kegyelem fényében nem tudok semmit hozni és semmit felmutatni! Ez az Isten előtt nem érték.

Éppen ezért, testvérek, ez az ige Jézust teszi a középpontba. Ez a „Solus Christus” – egyedül Krisztus, mert nincs igazságunk a törvényből, a törvény cselekedeteiből. Mikor lenne igazságunk? A bűneset előtt még lehetett volna. Ha nem lett volna Ádám és Éva bűnesete, akkor lehetett volna igazságunk úgy, hogy megcselekedjük. Úgy is hívták ezt a régiek, hogy a „cselekedetek szövetsége”. Isten akaratát cselekszi az ember és él. De a bűneset után már nem a cseleke-

BOLDOG, AKINEK AZ ÚR BŰNT NEM TULAJDONÍT

detek szövetsége tart meg, hanem a „kegyelem szövetsége”! Már csak a kegyelem, csak a könyörület, mert az ember bűnbe esett, és elvesztette a lehetőségét annak, hogy Isten akaratát cselekedje, még akiknek a legnagyobb elszántságuk van is.

Ravasz László püspök azt mondta: „Testvérek, ha valaki a Tízparancsolatból kilencet megtart nagy nehezen, és valahogy átverekedi magát kilenc akadályon, a tizediken elhasal!” A gazdag ifjú is így gondolkodott: mit kell cselekednem, hogy örök életem legyen? Ha így gondolkodsz, hogy cselekedni kell, akkor tartsd meg a törvényt! Jézus azt mondja: tartsd meg a törvényt, aztán majd rájössz, hogy nem tudod megtartani! Azt mondja az ifjú: megtartottam ezeket! Akkor mondott még egyet: „eredj, add el mindenedet!” – és elment szomorúan, mert sok jószága volt. A tizediken elesik ő is, mert abban nem tud engedni; és azt mondja Jakab levelében az ige, hogy aki egyet nem tart meg a törvényből, az az egész törvény megrontásában vétkes.

Nem úgy van, mint a diák, aki azt mondja a vizsgán: nem baj, csak görbüljön, csak kettes legyen, elégséges! Isten nem fogja a bűnösnek azt mondani, hogy elégséges, de hogyha Jézusba kapaszkodsz, akkor azt mondja, hogy kitűnő! Azért, mert nem téged fog látni, hanem Krisztust, és úgy fog rád tekinteni, mintha soha semmi bűnt nem követtél volna el. Éppen ezért, Isten nem bűntelenné tesz, hanem bűnt nem tulajdonít. Nem rója fel a bűnt, és ezzel megígéri azt, hogy nem fog elszámoltatni a bűn tekintetében.

Kedves testvérek, a hívő ember, ha egyszer Isten elé áll majd ama napon, akkor tudja, hogy ő megigazított Krisztusban. Felemelt fővel várja az ítélőbírót az égből, mert tudja, hogy ő már elhordozta az ítéletet. Ezért mondta Luther ezt a híres mondatot, hogy „Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok. (...) Olyanná lettél, amilyen nem voltál, s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” Jézus Krisztus magára veszi az én szennyes ruhámat, ő meg rám adja az ő tiszta, fehér igazságának ruháját. Én ugyanaz leszek, aki addig voltam a ruha alatt, de a ruha eltakar.

Ez az igazzá nyilvánítás drága üzenete a Bibliában. Ezért hangzik úgy az Újszövetségben, meg az Ószövetségben is, hogy „ne cselekedd, hanem higgy”! Mit kell cselekednem? - kérdezik mindig, mert az ember nem tud ettől elszakadni. A felelet meg nem úgy hangzik, hogy mit csinálj, hanem úgy, hogy mit higgy: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban”, és ezzel hidd el azt, hogy helyetted eleget tett az Isten igazságának! Kifizette bűneid váltságát, elengedte az adósságot. Van egy kedves finn lelki ének, amelynek minden sora azt zengi, hogy „A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus, Nem vádol többé engemet. Mint a fecske ujjongok én. Halálban hevertem, de Ő felemelt. Az életem ára szíve vére lett. A bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus, Nem vádol többé engemet.”

Ez nem tan, testvérek, mert az ilyen ember ujjongani tud! Az ilyen ember boldog ember lesz! Ez nem egy száraz dogmatika, hanem az egészséges hit alapja, amely Jézus Krisztusban látja az üdvösséget. Amely kegyelemből az enyém, hit által. A reformátorok külön hangsúlyozták, hogy nem hitért – mert még azt is Istentől kapjuk az Ef 2,8 szerint –, hanem hit által lehet az enyém! Azt mond-

ják: nem mintha a hitemért lennék kedves Isten előtt, hanem hit által ragadom meg Krisztus váltságát! Boldog az, akinek vétke megbocsáttatott, bűne elfedeztetett!

Hogy mennyire nem tan ez, befejezem egy személyes példával. Gyerek voltam még, vásott gyerek, és egyszer egy barátomnak a szülei meghívtak nyaralni magukhoz. Azt hiszem, hogy egy hétig voltunk náluk, és amikor több rossz gyerek így összejön, az már egy kis maffiózó banda lesz! Rólunk is el lehetett ezt mondani, amikor nem láttak bennünket, és amikor magunk rendeztük a kis dolgainkat, és elkövettünk egy galádságot. Gyerekként nagy galádság volt, és ezt a barátomnak a szülei észrevették, megtudták!

Bennünket, vendég gyerekeket, továbbra is kedvesen és szeretettel körülvettek, de szerintem az ő gyereküket jól elporolták, egészen bizonyos! Akkor volt a nagyobb baj, amikor vittek haza minket, és abban a félelemben voltunk, hogy ha ezt a szüleink megtudják, nekünk végünk, mert el fogják mondani! Aztán, amikor beléptünk a házba, akkor kérdezték a szüleink: na, milyenek voltak a gyerekek? Az ő részükről a válasz: nagyon jók, engedelmesek, aranyosak. Negyven valahány év eltelt, de ezt nem tudom elfelejteni. Ez az igazsá nyilváníthat: nem lehet meg nem történné tenni, de Isten kegyelmes szeretete által meg lehet bocsátani! Így mondja az ige: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétkeit?”

Végül hadd fejezzem be azzal, hogy aki ezt átéli, és nem az, aki tudja – az örökre hálás lesz, és követi és szolgálja Jézus Krisztust, mert őrá nézve történt minden! Nemcsak őáltala, őreá nézve és őtőle vannak mindenek, hanem őáltala, őtőle és őreá nézve vagyok én Isten gyermeke, a menny fia és Isten menygyei ajándékainak az örököse! Ki az, aki ezért nem hálás, és nem boldog? Életbevágó kérdés! Hiszed-e ezt? Boldog, aki velünk együtt vallja: hiszem, hogy Jézus Krisztus váltsága által igazulunk meg, ingyen, Istennek kegyelméből.

Ámen.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk téged, Úr Jézus Krisztus, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, de aki a hatalmat arra használtad, hogy legyőzd ezzel a hatalommal a Sátánt, a poklot; hogy megtörd a bűn erejét. Hatalmat arra használtad, hogy az Atya színe előtt érettünk egyetlen Közbenjárónkként a váltságot a mi Atyánk nekünk tulajdonítsa, beszámítsa, és a te engedelmisségedet, a te halálot és feltámadásodnak erejét, Úr Jézus Krisztus. Azóta boldogan valljuk, hogy „Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért, feltámadott a mi megigazulásunkért”. Köszönjük, hogy igazsá nyilváníthat bennünket az Atya, minden Jézus Krisztusban hívőt, aki őt követi, őt szereti, őbenne van, őbenne találhatik. Őáltala terem gyümölcsöt, a hit gyümölcseit. Köszönjük, Urunk, ezt a nagy kegyelmet, és kérünk, hogy ebben a boldogságban járass bennünket! Hadd legyünk így boldogok Jézus Krisztusban, a mi Urunkban!

Kérünk téged, hogy ennek erejével, igazságával vedd körül gyülekezetünket, benne betegeinket! Ennek igazságával vedd körül gyászolóinkat! Különösen ké-

BOLDOG, AKINEK AZ ÚR BÚNT NEM TULAJDONÍT

rünk azért a családjáért, akik a héten búcsúztak szerettüktől. Kérünk a gyülekezetért is, mert testvéreinktől elválni nekünk is nehéz, nemcsak a családnak. Kérünk téged, Urunk, hadd legyen élő reménységünk hazaköltözött szeretteink felett, akik benned bíztak és téged vallottak Úrnak és Krisztusnak!

Kérünk téged, Urunk, áldd meg ezt a teremtett világot, gátold a gonoszág áradását és minden pusztító erőt! Tudjuk, hogy mindent te tartasz a kezében. Ha pedig nehézséget és keserűséget adsz, add, hogy javunkra váljon az is! Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

424. ének

1. Ó, mely boldog az oly ember életében, Akit az Isten bévett kegyelmében, Sok vétkeiről elfeledkezett, Bűnös fejének megkegyelmezett, Boldog az s lehet teljes bizodalma, Kinek a Krisztus paizsa s oltalma, Mert nem árt annak a bűn s a halál, Ámbár a törvény ellene fennáll.

2. A törvény súlyát hogy kezdém vizsgálni, Erőm mivoltát azon megpróbálni, Azonnal lelkem, jaj, elrémüle, Testem és vérem bennem elhúle. Mert tudom nyilván, mely nagy gyarlóságom, Ó, mely számtalan bűnöm s adósságom; Ha törvény szerint bán az Úr velem, Soha nem fordul napra éjjelem.

3. De hogy szívemet emelém végtére Az én Uramnak elégtételére, érdemét hittel hozzám kapcsoltam, Legottan lelkemben megújultam. Mert igazsága reám kiterjedett, Melyért a nagy Úr nékem megengedett, A törvény átkát rólam elvévé, Nagy kegyelmének tőn részesévé.

4. Hát benned vagyon minden bizodalمام, Ó, áldott Jézus, paizsom s oltalmam, Tudom, vétkeim sokak és nagyok, Magamban féreg, por, hamu vagyok. De te kedves vagy, Uram, az Istennél, Érdemed drágább előtte mindennél, Ha igazságod pártomat fogja, Soha nem leszek a halál foglya.

5. Azért hitemmel tehozzád elmégyek, Nem hogy érette bért kívánjak s végyek, Mert tudom: Istennek ajándéka, Hát szívemnek ez teljes szándéka, Hogy érdemedet elfogadjam ezzel, Mint drága jóra kinyújtatott kézzel, És megmutassa együgyűségem, Hogy benned légyen én reménységem.

6. De mivel gyarló szolgáló e hűségben, Te, ki lakozol odafent az égben, Küldd el lelkedet, hogy vezéreljen, Tanítson: hozzád mennem mint kelljen. Ó, ne hagyj Uram, ne hagyj el engemet, Oltalmazd híven én gyarló fejemet, Hogy holtom után hozzád mehessek, Az igazak közt bő részt vehessek.